

Svenska Bankföreningen

YTTRANDE

2006-01-11

Finansinspektionen
Box 6750
113 85 STOCKHOLM

Underhandsförfrågan angående utkast till kommande kapitaltäckningsföreskrifter om specialutlåning och förvärvade fordringar (IRK-metoden)

Dnr 04-7506-299

Bankföreningen konstaterar att andra kapitaltäckningsföreskrifter med anknytning till de här aktuella kommer att remissas vid senare tillfällen. Vidare kommer detta förslag till föreskrifter att behöva justeras på grund av såväl direktivets slutgiltiga utformning som den kommande lagen om kapitaltäckning. Bankföreningen vill därför redan nu förutskicka att ytterligare kommentarer på nu tillgängliga formuleringar kan tillkomma vid senare remissomgångar.

Sammanfattning av Bankföreningens viktigaste synpunkter

- Finansinspektionens användning av begreppet ”förvärvade fordringar” riskerar att få en alltför vid betydelse i förhållande till vad som avses i EU-direktivet. Eftersom fordringar i sig är ett mycket omfattande begrepp bör Finansinspektionen försöka finna en mer passande term.
- Finansinspektionen bör tydligt klargöra att exponeringar som utgör specialutlåning och för vilka ett institut kan kvantifiera PD i enlighet med regelverkets krav inte ska behandlas och rapporteras som specialutlåning.
- Finansinspektionen bör inte ange vilka underkategorier exponeringar som utgör specialutlåning ska indelas i. I likhet med hur regelverket tillåter att andra typer av exponeringar indelas i för verksamheten lämpliga underkategorier bör instituten själva få välja hur specialutlåningen ska hanteras i detta avseende.

- Finansinspektionen bör inte ange ytterligare krav för estimering av PD som endast gäller specialutlåning. De specifika krav som ställs vid kvantifiering av PD för andra exponeringsklasser kan även anses vara tillräckliga för exponeringar som utgör specialutlåning.

Synpunkter

Generellt

Bankföreningen anser att Finansinspektionens användning av begreppet ”förvärvade fordringar” riskerar att få en alltför vid betydelse i förhållande till vad som avses i EU-direktivet. I den engelska versionen av direktivet används termen ”purchased receivables”, vilket inte omfattar alla ”purchased assets” eller alla ”purchased claims”, dvs. exempelvis inte köpta kreditstockar av bolån. Eftersom den svenska termen ”fordringar” är ett mycket omfattande begrepp bör Finansinspektionen försöka finna en mer passande term. Exempelvis bör det inte finnas någon risk för att köpta kreditstockar hamnar i kategorin ”förvärvade fordringar” eftersom i sådant fall bl.a. hanteringskraven blir orimliga. Om det inte går att finna ett bättre uttryck än ”förvärvade fordringar” bör FI klargöra att härmed avses inte köpta kreditstockar såsom bolån etc.

Bankföreningen anser att Finansinspektionen tydligt bör klargöra att exponeringar som utgör specialutlåning och för vilka ett institut kan kvantifiera PD i enlighet med regelverkets krav inte ska behandlas och rapporteras som specialutlåning. Bankföreningen uppfattar det som att FI och CEBS delar denna syn; ett exempel på detta är att rapporteringsmallarna endast är fördelade på de riskvikter som anges för exponeringar som institutet inte kan beräkna PD för.

2 kap

Finansinspektionen föreslår i 10 § att exponeringar som utgör specialutlåning ska hänföras till någon av de fyra underkategorier som anges.

Bankföreningen anser att kravet bör utgå eller att det bör skrivas om som allmänt råd till institut som har en omfattande specialutlåningsverksamhet. En anledning är att specialutlåning i allmänhet utgör en marginell del av ett svensk instituts verksamhet, vilket gör att indelningen i dessa underkategorier gör hanteringen omotiverat mödosam. Dessutom skiljer sig institutens verksamheter väsentligt åt och kategoriseringen bör göras utifrån vad som är lämpligt för det enskilda institutet. Bankföreningen anser att 9 § är tillräcklig, dvs. av denna paragraf framgår tydligt vilka kriterier som ska vara uppfyllda för att en exponering ska anses vara specialutlåning. Finansinspektionen bör därför låta instituten själva få välja vilka underkategorier som är lämpliga för den egna verksamheten.

3 kap

Finansinspektionen anger i 4 § att institut som behandlar de förvärvade fordringarna enligt andra stycket behöver inte tillämpa bestämmelserna i 1-3 §§.

Bankföreningen anser att det är oklart vilket andra stycket är. Det finns endast ett annat stycke i den fjärde paragrafen. Föreningen utgår från att Inspektionen avser det första stycket. Om de förvärvade fordringarna behandlas som en exponering mot säljaren enligt detta första stycke så är det väl fortfarande relevant att tillämpa den första paragrafen. Bankföreningen föreslår att följande formulering används ”institut som behandlar de förvärvade fordringarna enligt första stycket behöver inte tillämpa bestämmelserna i 2-3 §§”.

Finansinspektionen anger i 5 § att förvärvade företagsfordringar, för vilka det finns åtgärder i form av återbetalningsbara prisavdrag, säkerheter eller partiella garantier som ger ett förstaförlustskydd med avseende på kreditrisk och utspädningsrisk, får behandlas som förstaförlustpositioner enligt kapitel x Värdepapperisering.

Bankföreningen vill påpeka att enligt EU-direktivet är denna bestämmelse även tillämplig för förvärvade hushållsfordringar (Annex VII-1:13). Vidare förefaller det som att föreslagen skrivning om ”förstaförlustpositioner” inte får den innebörd som avses i direktivet. Föreningen uppfattar det som att förvärvade företagsfordringar får behandlas som förstaförlustpositioner om de ger ett förstaförlustskydd, även om dessa förvärvade fordringar saknar villkor i form av återbetalningsbara prisavdrag. Bankföreningen föreslår att följande formulering används: ”förvärvade hushålls- och företagsfordringar, återbetalningsbara prisavdrag, säkerheter eller partiella garantier som ger ett förstaförlustskydd med avseende på kreditrisk och utspädningsrisk, får behandlas som förstaförlustpositioner enligt kapitel x Värdepapperisering”.

4 kap

Finansinspektionen redogör i 3 § för hur parametern S, vilken betecknar företagets totala omsättning, får tillämpas i en viss korrelationsfunktion som används vid beräkningen av det riskvägda beloppet för exponeringar mot företag med en omsättning som inte överstiger 50 miljoner euro.

Bankföreningen anser att Finansinspektionen bör tydliggöra att storleksparametern S ska utgöras av ett exponeringsviktat genomsnitt av de individuella exponeringarna i en portfölj av köpta företagsfordringar, vilket är i enlighet med Annex VII-1:4.

Finansinspektionen anger i 4 § och 23 § tabeller med fem kategorier för företagsexponeringar.

Bankföreningen vill påpeka att FI i 4 § anger att kategori 1-4 avser ”icke fallerade exponeringar” och kategori 5 ”fallerade exponeringar”. Däremot anger FI i 23 § att ”För icke fallerade företagsexponeringar...ska EL...fastställas enligt följande metod”, varefter följer en hänvisning till de fem kategorier som anges i 4 §. Bankföreningen anser att skrivningen i 23 § bör förtydligas, eftersom i 4 § endast fyra kategorier avser ”icke fallerade exponeringar”.

6 kap

Finansinspektionen anger i 11 § att för exponeringar som utgör specialutlåning ska PD estimeras separat för de underkategorier som anges i 2 kap. 10 §.

Bankföreningen anser att kravet bör tas bort eftersom regelverket redan anger utförliga krav för kvantifiering av PD. Dessutom skiljer sig institutens verksamheter åt och kategoriseringen för PD-beräkning bör göras utifrån vad som är lämpligt för det enskilda institutet. Finansinspektionens krav innebär att ett institut som har stora exponeringar mot en särskild typ av objekt (t.ex. fartyg) och som kan visa att deras PD-estimat uppfyller alla krav ändå tvingas använda den sk. slottingmetoden om institutet också har en liten exponering mot en annan typ av objekt (t.ex. en grävmaskin) för vilken PD-estimat saknas. Kapitalkravet för kreditrisk blir i sådant fall missvisande. En modell som estimerar PD för alla tänkbara typer av objekt riskerar att bli allt för generell och det är orimligt betungande att införa särskilda modeller för varje typ av objekt. Institutet måste kunna tillämpa PD-estimat för de typer av objektsfinansiering som är väsentliga för deras verksamhet, dvs. indelningen i lämpliga underkategorier för att kvantifiera PD bör utgå från samma kriterier som för övriga exponeringsklasser.

7 kap

Finansinspektionen anger i 9 § att för förvärvade hushållsfordringar och förvärvade företagsfordringar får externdata användas för att estimerar LGD.

Bankföreningen anser att denna skrivning är onödig och att den bör strykas eftersom det finns stor risk att den misstolkas på så sätt att det skulle vara tillåtet att använda externdata endast då det rör sig om förvärvade fordringar. Att använda externdata är under vissa förutsättningar tillåtet för samtliga exponeringsklasser, se föreskriftförslaget 9 kap. 14 §, bl.a. ska externdata som används vara representativa för den egna verksamheten.

SVENSKA BANKFÖRENINGEN

Bengt-Göran Löwenthal

Jimmi Brink